

Zene lélektől lélekig

FOTÓ: SZÓRI ATTILA

Zádory Édua Amarilla hegedűművész jótékonyági koncertet adott a BKMÖ Pszichiátriai és Foggyatékos Betegek Otthona javára. Dr. Kastyák Lános, a Rotary Club – a rendezvény fő támogatója – tagja vezette a hangversenyt, melyen Bányaai Gábor, a program fővédnökét, a Bács-Kiskun Megyei Közgyűlés elnökét Rausch Sándor alelnök, Kiskunhalas várost Lukács László alpolgármester képviselte.

A zsúfolásig megtelt moziban mosolygó emberek gyülekeztek. „De jó, hogy Édu itthon van, és nekünk játszik a betegekért.” – hallatszott

mindenfelől. Szinte mindenki őriz személyes élményt a szép, tehetséges és kedves Éduáról. Természetéből adódóan segít gyönyörű hegedűjátékával másokon, ahogy most is tette. A pszichiátriai betegek kedves műsora nyitotta a programot. Egy dal után Kósa Péter: Nem kevés című versét, mely az életükről, küzdelmükről szól, Horváth László, az otthon lakója szavalta, majd virágot adott a művésznőknek: „Köszönjük, hogy közösséget vállalnak velünk” – mondta.

Fantasztikus, felemelő, kiváló – ezek a jelzők keringtek a levegőben, a szünetben – a pohár zamatos bor kortyolgatása közben, melyet a Magyar Borfutár ajánlott fel – és a koncert után is. Nehéz szavakat találni arra a várakozásra, ahogy Zádory Édua Amarilla hegedűművésznő és Raluca Stirbat zongoraművésznő kamaraestjére készült a város zeneszerető közönsége. A változatos műsor nemcsak a betegekért, hanem nekik is szólt, hallgatása közben egészségesek és sérültek is megtalálták lelkük békéjét. A jelenlévőket áthatotta a nyugalom, az öröm, a nyitottság, a szeretet. Sír-

ni is jó lett volna néha zenehallgatás közben – mondogatták egymásnak ismerősök a koncert után. Beethoven, Schubert, Mendelssohn, Grieg és Sinding művei lehetőséget adtak a különböző zenei korokra jellemző hegedű-zongora szonáták megismerésére a klasszicizmustól a XX. századig. A két művész egymás legkisebb rezdülését is érző játékában Beethoven drámai ereje, Schubert romantikus játékosága, Mendelssohn áradó dallamai, Grieg északi frissessége, Sinding jazzos hangzásvilága magával ragadta a hallgatót. Kiváló összjáték, egymásra figyelés, a zene szeretete, értéke jellemzi a csodálatos tehetségű két ifjú művészt. Ráadásként Massenet Meditációját, majd a Sinding Svíte bravúros első tételét hallhattuk.

A szervezők kiváló munkát végeztek. Bár a helyszín adottságai (akusztika, zongora) nem a legjobbak, a művészeknek köszönhetően ez a koncert a világ bármely híres hangversenytermében megálta volna a helyét. Legyen büszkéek, hogy városunk ilyen tehetségekkel rendelkezik!

L. Molnár Anna

halasi

Szeretné bejárni a világot

A halasi kötődésű, Bécsben élő hegedűművész, **Zádory Édua** Amarilla sok év után lépett ismét közönség elé Kiskunhalason. A nemzetközi zenei színpadokon Mrs. Paganiniként is joggal emlegetett fiatal tehetség a pszichiátriai és fogyatékos betegek otthona meghívását elfogadva múlt szerdán jótékonyági koncertet adott a Városi Filmszínházban Raluca *Stirbat* zongoraművésznővel.

– Régen üdvözölhetünk már halasi színpadon. Úgy tűnt, izgulsz a fellépés előtt. A hazai pálya miatt?

– Igen, ugye, senki sem próféta a maga hazájában, ezért is nagyon igyekeztem bedobódní. Nem, valóban az interjú és a fotózás nem az én terepem – nevet. – Kint a szervezetekben sem vagyok benne abszolút. Én egy mezei hegedűs vagyok, aki csak arra koncentrálok, hogy minden rendben legyen a zenével. Ha az ember itthon van, akkor sok mindenre kell időt fordítani. Halason bennfentes vagyok. Sokan segítettek a családomból is az előkészületeknél, és a magam bőrén éreztem, hogy most – a próbából elcsúszva – nekem is kellett olyan dolgokkal foglalkozni, amivel igazándiból nem szoktam. A muzsika az én világom. Persze, ha felkérés érkezik, akkor természetesen adok interjúkat. Az én érdekem is, nekem is jó, ha hallanak rólam az emberek koncert előtt, koncert után.

– A Városi Filmszínházban nagy sikerű koncertet adottál múlt szerdán Raluca *Stirbat*-tal. Hogyan kezdődött a közös munka?

– Ez egy nagyon érdekes történet. Mindketten a Bécsi Zeneakadémia hallgatói voltunk, de a tanulmányi éveink alatt nem játszottunk együtt. Amikor 2005-ben a Hungarotonnál a lemezemet készítettük,

☛ Raluca *Stirbat* és Zádory Édua Amarilla

lemondta a zongoristám a koncertet is és a felvételt is. A Vladigerov-felvételre őt ajánlotta maga helyett. Raluca így ismertem meg.

– Lesz új CD-d a közeljövőben?

– Ki tudja, mit hoz a jövő, de a Hungarotonnál startolni nem egy rossz dolog. Szerintem egy zenész életében nagyon fontos CD-t felvenni. Én amelletl vagyok, hogy az ember ne stúdió-, hanem inkább koncertfelvételeket készítsen, mert azoknak az atmoszférája teljesen más és megismételhetetlen.

– Milyen feladatok várnak rád ősz-től a nagyvilágban?

– Idén októberben és novemberben Tunéziában, majd Cipruson kon-

certezünk Ralucaval zongora-hegedű duó felállásban. 2009-re pedig Isztambulba és Marokkóba kaptunk felkérést. Ezekre a koncertekre nagyon készülök, mert egyik álmom, hogy az egész világot bejárhassam. Ha minden igaz, Washingtonba is megyek a Hungaria Piano Trio nevű hegedű-cselló-zongora trióval. Velük is koncertezem még.

– Jó ideje Bécsben élsz. Milyen gyakran tudsz hazajönni?

– Nagyon gyakran nem szoktam hazajárni. Mióta a nővérem elköltözött Budapestre, ott van a családi fészek. Ott szoktunk találkozni, mert Bécsből nekem az egy fél utat jelent. Most nagyon-nagyon örülök, hogy ez a koncert létrejött, és oly sok év után felléphettem megint szeretett városomban. Sokan szívüket-lelküket beleadták a szervezésbe, és tényleg nagyon jó körülményeket tudtak biztosítani. Köszönöm mindenkinek, aki segített.

– Mennyi időt töltesz itthon a koncert után?

– Egy hétre jöttem haza. Nem a halasi volt az egyetlen koncertem. Kecskeméten kezdtünk, azután Szegeden, az őszi fesztiválon játszottam, majd Budapesten léptem fel.

– Október 12-én van a születésnapod. Szeretettel köszöntelek ebből az alkalomból én is. Hogyan ünnepeltél?

– Köszönöm, családi körben töltöttem. A nővéremnek megszületett a harmadik gyermeke, és én lettem a keresztanyja. A keresztelés pontosan a születésnapomon, vasárnap volt Tázlárán. Ez a nap így dupla ünnep volt számomra.

Kép, szöveg: **Pál László**

Édua, a zene misszionáriusa

Sorozatunk ismét egy ismert, halasi születésű hölgyet mutat be, aki már sajnos sok éve nem Kiskunhalason él. Édua, bár büszke a gyökereire, jól tudja, nehéz innen kitörni. Neki mégis sikerült! Szólistaként vagy együttesével a világ számos helyén bemutatkozott már, s ahogy ő mondta: a zene misszionáriusaként, játékaival közvetíti azt az érzést, amit a zene ad.

– Férjem, Csász Géza ösztönzésére döntöttem úgy, hogy kimegyek Bécsbe, és felvételizem a zeneakadémiára. A sors is úgy hozta, hogy nem volt maradásom Szegeden. Előtte Svájcban töltöttem 3 évet, és utána visszatértem a szegedi főiskolára. Az akkori zenei színvonalat, illetve a tanítást már nem éreztem megfelelőnek, nem tudtam tovább fejlődni.

– *Fiatalon kitűnő tehetséggel itthon, Kiskunhalason is. Tudtuk, „vised még valamire”. Ehhez épp Ausztria kellett?*

SZÍR

l tudatjuk, hogy
MÁRTON
t iskolaigazgató
ves korában elhunyt.
22-én 16 órakor lesz
atolikus temetőben.

óczi Ferenc Szakközépiskola
ttjának tekinti.

A gyászoló család
kóczi Ferenc Szakközépiskola

– A kis diplomát Günter Pichlernél, a világhírű Alban Berg vonósnegyes primáriusánál, a művész diplomát Ernst Kovacicnál szereztem meg. A kamarazene a kedvencem, ezt művelem különféle felállásban. Van egy zongorás trióm Szokolay Balázs zongoraművessel és Várdai István csellistával. A Bécsi Konzerthausban már 3. éve van koncertsorozatunk. A zongora-hegedű felállást is nagyon kedvelem, mert nagyon spontán tud két ember egymásra reagálni. Mostani partnerem, Raluca Stirbat román származású, jelenleg Bécsben élő zongoraművész. Szívesen játszom szólistaként zenekar élén, de nehéz lehetőséget kapni. Ígéret van rá, hogy a következő évadban a Vivaldi 4 évszaktot játszhatom a „Wiener Konzerthausban” a bécsi kamarazenekarunkkal. Dél-Argentínában van egy nagy zenei fesztivál, ahonnan érdeklődnek irántam. Az előző évadban, a Dominikai Köztársaságban Santo Domingon és Buenos Airesben léptem fel szólistaként.

– *Mennyire könnyű, illetve nehéz a komolyzenész élete?*

– Sokat dolgozom, de a munka sokszor játéknak tűnik, mert szeretem! Boldog ember vagyok! Még mindig misszionáriusnak tartom magam. A zene szolgálatában, járva a világot, megpróbálom az embereket kizökkenteni a hétköznapijaikból, legalább arra a kis időre, amíg hallgatnak. Remélem, hogy van bennem annyi tehetség, hogy egy kis koncert is megmozgassa őket, és valami maradandó ajándékban

részesülhetnek... ha ezt el tudja érni egy zenész, akkor mindent elért!

– *A koncertek közben azért jut időd néha hazatáogatni?*

– Sűrűn járok Pestre, mert a triómmal rendszeresen próbálok. De szeretnék még többet játszani otthon. 2007-ben a Tavaszi fesztiválon is felléptem. Nehéz feladat bekerülni a budapesti zenei vérkeringésbe. Nekem azért is, mert Szegeden tanultam, és ott is maradtam végig, amíg el nem kerültem külföldre. Így nem volt nagy esélyem, hogy az emberek megismerjenek és számon tartsanak.

– *Hogyan tervezed a jövődet?*

– Kemény munkával, ameddig csak lehet. Remélem, hogy egyszer csak jön egy nagyobb hullám, és magával sodor a tenger közepe felé. Ha ez megtörténne, ez azt jelentené, hogy bekerültem a zenei világ vérkeringésébe, és lehetőségem nyílna első osztályú zenészekkel együtt játszani, neves fesztiválokon fellépni, esetleg szóló fellépésekre

– *Tartod-e a kapcsolatot más magyarral odakint Bécsben?*

– Az egyik legjobb barátom és barátom magyar zenészek mindketten és hasonló korúak, mint én. Amúgy az a benyomásom, hogy a magyarok csak látszatra tartanak össze, de ez az összetartás nem igazán őszinte. Valahogy nem vágyódom rá, hogy sok magyarral tartsam itt a kapcsolatot, talán épp azért, mert kint élnék, és már mások lették?! Megvan a kis barátiköröm, ez nekem elég.

– *Számos országba eljutottál, hol érezted magad leginkább otthon?*

– Talán Argentínában. Csodálatos ország, szimpatikus emberekkel. Imádom a spanyol nyelvet is. Azon gondolkodtam, hogy el tudnám képzelni az életem egy ilyen nyüzsgő városban, ilyen barátságos, meleg szívű, helyes emberekkel, de sajnos a zene a béka feneké alatt van, így biztos előbb-utóbb boldogtalan és elégedetlen lennék. Így inkább maradok az unalmasnak tűnő, de pedáns, számunkra hideg osztrákos mentalitásnál.

– *Lehetőséget van egy személyes üzenet elküldésére. Te kinek és mit üzennél?*

– Volt férjemnek, Csász Gézának szeretnék köszönetet mondani, hogy segített valóra váltani az álmom! Azt, hogy most itt lehetek, és járhatom azt az utat, amit szeretek. Soha nem fogom elfelejteni!

Vadkertli Mónika

Fáj Miklós „bécsi zongoristák“

Zene

Lehetett tudni, hogy rohangálás lesz, ami nem kedvez éppenséggel a nagy hallgatói elmélyülésnek, de nem lehetett kihagyni: Bécsben, a Konzerthaus két termében, de egy napon és egy időben két magyar zongorista koncertezett, ráadásul tanár és tanítvány, Kocsis Zoltán és Szokolay Balázs.

Kocsis a Mozart-terem, nem nagy, de azért erkélye van, kopott, poros hangulatú helyiség, a csillárok a mennyezetről lógó üvegkristály téglák, a közönség nem ünnepi, de értőnek tűnik, van, aki kottával jön, telt házról viszont nincs szó. Talán meglepetés, hiszen a hangverseny körülbelül olyan bérlet része, mint nálunk a mindenéves A zongora, hét koncert jó nevekkal. Kocsis besiet, gyorsan hajol meg, és ugyanezzel az ideges sietséggel kezdi el játszani Mozart C-dúr szonátáját. És hát itt vagyunk Bécsben, a klasszikus muzsika városában, a nagy Mozart-év közepén, és olyan gyalázatos hangszert biztosítanak mindehhez a szervezők, hogy az ember csak pislog. Egyenetlen hangzású, hol böffenő, hol zörgő Steinway, hogy játszani is nehéz rajta, az csak valószínű, de hogy hallgatni nem élvezet, az biztos. A közönség is laza figyelmetlenséggel üldögél, aztán a második tételre mindenki vált, megkomolyodik, elsötétedik a zongorázás, a kinti májusnak emléke sem marad, és a hallgatók is előredőlnek a széken. Csak erre a tételre. A harmadik gyors, annyira gyors, hogy összefolyik, nem lehet követni. Valamennyire hasonló a helyzet az A-dúr szonátával is, rendben van, de a vehemencia kissé túlzottnak tűnik, és nem igazolja magát, túl sokat veszítünk karakterben, hangzásban, színben, nem biztos, hogy a cserében megmutatott szoros szerkezet és mosolytalan fegyelem elegendő ellenérték. De az utolsó tétel, a Török induló lenyűgöző. Ajtóstul a házba alapon szól ez is, de olyan huzata és olyan ereje van, hogy az ember nem mérleget, hanem átadja magát.

Ami ez után jön, az Liszt és az Obermann völgye, komor, fenséges és fenomenális, az a Kocsis, akit annyira szeretnének itthon is többen hallani, olyan egyedülálló a technikai biztonság és a zenélés vérmérséklete közti megfelelés, az egész mű lobogása olyan hófokú, amihez foghatót ma valószínűleg senki mástól nem lehet hallani. A közönségnek nagyon megjön a hangja, kiabálnak, viharoznak a tapsok, egyszerre világos, hogy Kocsis nem úszhatja meg, tényleg tartozik a világnak és Lisztnek egy h-moll szonátával, mert ha ő nem, más nem juttatja el helyette.

És ekkor kell a szünetben átsétálni a Schubert-terembe, ami díszesebb, de még kisebb, és még sokkal kevesebben vannak benne. Talán félház kíváncsi a Hungaria trióra, amely a szünet előtti Kodályok után a második részben Brahms-programot ajánl. Hamar kiderül, hogy jó a társaság: Szokolay Balázs ideges vibrálással, visszafogottan, de pontosan játszik, a c-moll scherzóban a hegedűs Zádory Édua Amarilla mindent visz, erőteljes a hegedűhangja, a játéka, egész lénye, töltet van minden vonórándításában. A C-dúr trióban csatlakozik hozzájuk Varga Tamás, aki többé-kevésbé hazai pályán mozog, hiszen a Bécsi Filharmonikusok szólócsellistája. Három különböző vérmérséklet, Varga Tamás higgadt, nagyon biztos technika-zenei alapokkal, nála minden a tiszta és szép hanggal kezdődik, erre épül a mondanivaló, Zádory Édua lángol és világít, Szokolay Balázs meg nyugtalan, és mintha kissé bizonytalan lenne abban, hogy mennyit mutasson meg magából. De az egész együtt mégis olyan, hogy az előttem ülő úr, akivel már a műsorfüzetemet megosztottam, hátrafordul, és azt mondja: nagyon jók. Nem tudja, honnét jöttek? Magyarok, felelem, és azzal a honfiúi hetykeséggel, amely mások sikereit rögtön országos büszkeséggé tágítja, hozzáteszem, akárcsak én.

Utána jut csak eszembe: itthon vajon hányan hallottuk a Hungaria triót? Vagy legalább a hírtükét.

(Kocsis Zoltán és a Hungaria trió hangversenye - Bécs, Konzerthaus, május 19.)

Zádory Édua Olaszország után Iránt hódítja meg

A halasi lány világsikere

Zádory Édua, a halasi kötődésű hegedűművész számos országban öregbítette már országunknak és szűkebb hazájának, Kiskunhalasnak hírnevét. Nemrégiben tért haza bécsi otthonába Olaszországból. Hegedűjét, mely 1801-ből Joseph és Antonio Gagliano műhelyéből származó mestermunka azonban ismét csomagba teszi, és hamarosan a következő koncert helyszínére, Iránba indul.

– Tavaly május végén megnyertünk duó partneremmel, Anastasia Dombrovskával a Gaetano Zinetti nemzetközi kamarazenei versenyt, így játszottunk 5 koncerten Veronában és környékén. Verona közelében egy nagy villában, a volt főpolgármesternél szállásoltak el minket. A koncerteknek nagy sikerük volt. A tervek szerint a jövő évadban ismét meghívják minket a Salieri színházba játszani, de azért az olaszoknál a szóbeli ígéretet nem szabad készpénznek venni!

Édua és Anastasia kétféle programot adott a közönségnek. A repertoár bővítése miatt fontos a koncerteken eljátszaniuk az újonnan megtanult műveket, és természetesen a publikum kedvében is szeretnének járni.

– A programunkban szerepeltek nehezebb szonáták, mint Schumann d-moll szonáta, Grieg G-dúr szonáta és

Dvorak G-dúr szonatinája. A könnyedebb hangvételű programunk része volt Bartók román népi tánc, Sarasate cigány dala és természetesen nem hagyhattuk ki a Brahms Magyar táncokat, és hogy az osztrák-magyar monarchiára is emlékezzünk, ezt Kreisler-darabokkal koronáztuk meg!

A sűrű koncertprogram miatt a városnézésre nem sok ideje maradt a művésznek. Fellépései előtt szeret próbálni, pihenni és jó étvágygal étkezni, abból lesz ugyanis a jó energia! A szervezők invitálták ugyan borkóstolóra és városnézésre Mantovába, de Édua inkább otthon maradt gyakorolni, mert az olasz turné után egy salzburgi próbajátékon is részt vett. – Ilyenkor az embernek nagyon fegyelmezettnek kell lennie – vallja Édua. – A turizmus és a koncertezés két külön világ!

A halasi kötődésű hegedűművész hamarosan egy arab országban, Iránban bizonyítja tehetségét.

– Ez lesz a második látogatásunk Teheránban. Mesterkurzust fogunk tartani és 2 koncertünk is lesz, Anastasia Dombrovska duó partneremmel. Október 6-tól 12-ig tartózkodunk majd Irán is fontos állomáshely, hiszen minél többet szerepelünk a színpadon, annál gyorsabban tud beérni az adott darab.

Édua nem sokat pihenhet ezt követően sem. Október 23-án a szegedi Őszi Kulturális Fesztiválon szerepel majd, amit egy bécsi privát koncert követ. Ezután egy felvétel készítése vár rá, melyet Japánba, egy nemzetközi kamarazenei versenyre küldenek majd, hisz nagyon szeretnének Osakába eljutni.

– Kamarazenekarokba koncertmesteri állásokkal is próbálkozom. Sajnos, nem nagy számban vannak ilyen lehetőségek, hisz ez nem szimfonikus apparátus, így sokkal nehezebb megnyerni egy állást, de most kezdem el, és majd látjuk, hol lesz rám szükség!

– Milyen most az élet Bécsben?

– Pezseg az élet, főképp az operától, a színházaktól és a koncertektől nem lehet betelni, annyi a kínálat. Ezért ha valaki unatkozik Halason, és nem tud magával mit kezdeni, bátran ajánlhatom, jöjjön ki Bécsbe.

Vadkerti Mónika

ALAPÍTÓ SZERKESZTŐ: POSZTOBANYI LÁSZLÓ

Belépés / Regisztráció

2011. március 31.

Modulok

- Főoldal
- Ajánlj minket!
- Hírek archívuma
- Hírküldés
- Kapcsolat
- Keresés
- Linkek
- Naplók
- Szavazások
- Toplisták

Rovatok

- Ami a hír mögött van
- Arcképek/harcképek
- Egészséges életmód
- Ezoteria
- Hungarovilág
- Krimi-novellák
- Minden, ami érdekes?
- Riportok
- Természet/gyógyászat
- Tudósítások

Keresés

Hirdetés

Partnereink

WWW.POSZTOBANYI.HU

Holiday
programszervezés

Arcképek/harcképek: Zádory Édua, a magyar Mrs. Paganini

Azt mondják, ha egy művész karrierjében van egy olyan eset, amikor a „szakmája legjobbjára a világon” érdeklődését felkelti, már sínen van az útja. Vagy mégsem? A csak egyszerűen „Hegedűistennek” titulált Sir Yehudi Menuhin még tizenhat éves korában meghallgatta Zádory Édua hegedűművésznőt. Egy óráig csodálta a fiatal tehetség játékát. Aztán ösztöndíjat ajánlott neki saját iskolájában. Ezt itthon csak kevesen tudták. Most meg a művésznő járja a világot. Ausztria színeiben koncertezik, mert „sógoraink” támogatják olykor fellépéseit. Itthon meg azt hisszük csak az a világsztár, akit a média élénk (sz)tárol. Mert nekünk magyaroknak, semmi sem drága...

- Ahogy tanulmányoztam a honlapodat, azt látom, hogy egyik héten Párizsban vagy, majd utána Isztambulban, Buenos Airesben...és így tovább. Ahol vagy ott már tudják mire mennek egy Zádory Édua koncertre? Értem ezalatt, hogy ismernek?

- Nagyon sok helyen nem ismernek, hiszen olyan távoli égtájakra is eljutok játszani, mint példának okáért Dél-Amerika. Viszont amit még ennél is fontosabbnak tartok, hogy amerre járok általában nagyon pozitív visszhang követi a koncertet és visszavárnak sok helyen. Tudod, én úgy vagyok vele, hogy inkább legyek ismeretlenül sikeres és közkedvelt, mint befutott művészként kevésbé kedvelt...

- Itthon mennyire jegyzik a nevedet? Például Pécsen, ahol mostanság koncerted van...

- Pécsen már volt szerencsém játszani, így amint említettem is, szívesen hívnak vissza, ha módjukban áll!

- Na és a magyar főváros...?

- Pesttel más a helyzet. Oda igen nehéz betörni, de természetesen semmi nem lehetetlen. Majd igyekszem rajta dolgozni, hiszen szeretnék minél többet fellépni otthon is. Habár tavaly Tavasszal lehetőségem nyílt a Hungaria Piano triómmal a „Budapesti Tavasszi Fesztivál” keretén belül fellépni, de ebben nagy szerepe volt Varga Tamásnak a trió akkori csellsitájának.

- Tudod azért tettem előre ezeket a kérdéseket, mert itt van példának okáért Csúri Lajos, azaz Edvin Marton, akiről mindenki tud valamit. Zádory Éduáról meg nem annyira...soha nem kacsingattál a nem annyira komolyzene felé, persze hegedűvel...?

- Nem és nem is nagyon szeretnék. Természetesen az élet nem zár ki semmit, így én sem tudhatom hova vet a sors, ha rászorulok, de a hivatásom én teljesen a klasszikus zenében látom a későbbiekben is!

- Azt is kevesen tudják, hogy a „hegedűisten”, Yehudi Menuin felfigyelt rád, még serdülő lánykorodban. Mondanál valamit arról, ez miképpen történt?

- Amikor éppen Svájcban töltöttem egy pár ösztöndíjas évet, -tényleg serdülő koromban - akkor Szecsődi Ferenc volt tanáromnak egy maneagere elvitt a mesterhez. Tudni kell ehhez, hogy Gstaadban alapított egy zeneakadémiát, amit a nevével is neveztek el. Ő akkoriban csak havonta egyszer fordult meg az iskolában és Alberto Lisy egy volt kiváló tanítványa vezette az intézményt. Menuhin meghallgatott, foglalkozott velem egy óra keretében és meghívott, hogy legyek a tanítványa Svájcban. Persze a mester ez időben már Londonban élt és az iskolájában Alberto Lisynél tanulhattam volna.

- Csak volna? Nem fogadtad el a Mester ajánlatát?

- Mivel én a svájci állam ösztöndíjasaként éltem Cransban nem szívesen adtam volna fel a biztost a bizonytalanért...így nem fogadhattam el az

Kapcsolódó linkek

- Több hír:
Hungaromagazin
- Több hír: Szerk

Legolvasottabb hír ebben a rovatban:
Hungaromagazin:
Egy orvosnő, aki ember maradt az embertelenségben

Hír értékelése

Értékelés: **5**
Szavazat: **369**

Értékelj ezt a hírt:

Parancsok

Nyomtatható változat

Ajánló

Számláló

Összesen

2160396

találatot kaptunk az oldal
indítása óta: 2006 január

Hungaromagazin

- Média ajánlat
- Impresszum
- Jogi nyilatkozat

ajánlatot, de azt hiszem egy örök emlék lesz ez a nagy találkozás korunk nemcsak legnagyobb hegedűsével, de egyben nagy emberével is.

- Mikor mentél el szülővárosodból, Kiskunhalasról és kinek köszönheted az ottani felkészítésedet?

- Tizenkét évesen kerültem Szegedre Szecsódi Ferenchez . Sikeres felvételi után lehetőséget kaptam az akkoriban működő főiskolai előkészítő tagozatra, melyet különleges tehetségeknek indítottak.

- Na és a halasi indíttatás?

- Sokat köszönhetek édesapámnak és nagynénémnek. Azt hiszem apa inkább szigorral és nagynéném pedig türelemmel támogatott. Persze nem utolsó sorban Csóti Györgyné Magdi néninek akkori tanárnőmnek is sok köszönettel tartozom. Sokszor nem volt zökkenőmentes ez a triumvirátus, de eredmény az mindenképpen volt és ezt a szorgalmamnak is köszönhetem.

- Elég buta a kérdés, de miért éppen a hegedű....?

- Édesapám korszakalkotó ötlete volt, hiszen ő maga is „hegedált”... egyszer elvitt egy koncertre és nagyon megtetszett a zene, főleg a cselló mint hangszer, de mégis a hegedű mellett maradtunk... szerintem ő választotta, de engem ez máig nem zavar.

- Mit gondolsz, ha más hangszeren kezdesz, hasonló sikereket tudsz hátad mögött?

- Ez érdekes kérdés. Azt gondolom, hogy a zene nagyon él bennem és a hegedű az csak egy objektum, amivel a zenét kifejezésre juttatom. Ha más hangszert tanultam volna, valószínűleg hasonló cipőben járnék most is. Talán...

- Ha már a hangszeredről van szó, milyen mesterhegedűn játszol? S a kérdéshez hozzátartozik: játszottál már Stradivárin?

- Jelenleg egy olasz mesterhangszeren, 1801-ben Joseph és Antonio Gagliano által készült hangszeren játszom. Stradivarin? Már volt szerencsém játszani és úgy hívták „Leonardo da Vinci” ezzel is készült a 2006-ban felvett Vladigerov CD-lemez trió része. Sajnos utána vissza kellett adnom...

- Minden művésznek éltető eleme a siker. Ezt hogyan éled meg? Milyen az, amikor egy világváros utcáján látod a plakátaidat...itt jegyzem meg, amikor Miklósa Erika a New Yorki Metropolitan előtt megpillantotta a plakátját, menedzserével - férjével Zolival együtt megkönyezték... voltál hasonló helyzetben?

- Igen, Argentínában, Buenos Airesben adtam koncertet és gyönyörű plakátot készítettek, ami nagyon meghatott...azt hiszem ez volt életem első legszebb plakátja! Viszont ami szomorú volt benne számomra, hogy az osztrák állam támogatta a koncertet és a nevem alatt Ausztria szerepelt, így jogosan feltűntetve...ez volt az egyetlen szépséghiba az egészben...

- Mi volt a csúcs eddig, ami megítélésed szerint a pályád eddigi csúcsát jelenti, ahol játszottál?

- Hát egyértelműen a Bécsi Konzerthaus.

- Van-e rangsor a hegedűművészek között, s ha van, téged a skála melyik részén tartanak számon?

- Ilyen kérdéseket édesapám szokott feltenni és valahogy meg is próbálom gyorsan leszerelni...

- Rendben, értettem a célzást...apropó, mennyire van teli a koncert-naptárad? Van-e olyan hely, ahol szívesen játszol?

- Ez eléggé változó, néha túl sok is, máskor pedig lehetne több, de ez sajnos manager függő dolog. Még eddig nagy részben magam szervezem a koncertjeim kisebb-nagyobb segítségével.

- Akkor a kedvenc helyedről...

- Azt gondolom mindig ott szeretek a legjobban játszani, ahol éppen vagyok. Azért egy kitűnő zongorát és jó akusztikát nem vetek meg.

- Volt már külföldi fellépésed, ahol egyenesben közvetített a televízió? Mennyire másabb egy ilyen koncert?

- Természetesen. Sajnos az ember sokkal jobban koncentrálni a perfekcióra, minden apró kis hiba hirtelen óriásivá válik és sokszor a lényeg, a mondanivaló háttérbe szorul...habár, mostanában sok koncertünket vettük fel egyenesben és sikerült...

- Édesanyját sajnos korán elveszítette...akinek mindene volt a két lánytestvér...és persze Attila, az öcséd is...veled él a koncertjeiden? Értem ezalatt, hogy van olyan zenemű, amit alkalmasint neki ajánlasz?

- Igen, épp a múltkoriban gondoltam nagyon rá, mert Csajkovszkij A-moll trióját játszottuk. Nagyon szerette Csajkovszkij D-dúr hegedűversenyét és megfogadtam, hogy egyszer eljátszom édesanyám emlékére!

- Aztán apukád pedig sebész főorvos, aki már nyugdíjas, de igen közel állt a zenéhez, ha még inkább a populárishoz is. Ő és a rokonság hogyan követte lelkieben Éduájuk szárnyalását?

- Természetesen mindig a zene és a fejlődés volt a téma, a családban. Eleinte még kritikákkal spekulálva a koncerteket, de ahogy fejlődtem ezek is lemorzsolódtak. Amikor csak tudnak, ott vannak a koncertjeimen, néha Ausztriában is, ilyenkor Öcsém hősiesen segít be a vezetésbe és ez nekem nagyon jó érzés, hogy eljönnek meghallgatni!

- Hol élsz most? Hol van a lakásod, ahová a koncertek után visszatérsz?

- Bécsben

- Egy olyan művész, aki ...hm...hogyan is fogalmazzak...Menuin-levegőn nevelkedett, minden bizonnyal roppant fegyelmezett úgy a hangszerével, mint a zenéhez való hozzáállásával. Mit jelent ez napi próbaidővel?

- Szóval... hozzá kell tennem, hogy nem csak neki köszönhetem az önfegyelmet, hanem nagyrészt a világhírű svájci magyar hegedűművésznek Varga Tibornak és az Alban Berg vonósnégyes primáriusának Günter Pichlernek... ja, és persze nem utolsó sorban magamnak, hogy ilyen nagy a kitartásom. Sajnos tehetség szorgalom és kitartás nélkül körülbelül annyi, mint egy jó nagy erdőtüzből egy kis locsoló kanna....

- Ami azt jelenti, hogy a gyakorlási penzum...?

- Ez próbaidőben annyit jelent, ha kell egész nap is próbálok és gyakorlok, de ez a koncertek nehézségétől és mennyiségétől is függ. Hála Istennek ez nekem nem okoz problémát, mert szeretek gyakorolni!

- Nem kérdeztelek még a menedzseredről...hiszen ezen a szinten már elképzelhetetlen nélküle létezni. Mondanál róla valamit?

- Hát igen, ez egy nehéz kérdés. Már majdnem egy éve vagyok egy kezdő, fiatal menedzser irodánál. Sajnos eddig úgy néz ki, hogy én fizetek többet nekik, mint amennyi koncertet ők szerveznek, így arra az elhatározásra jutottam, hogy keresek egy másikat. Jó lenne valakit találni, mert egyedül nagyon nehéz szervezni és iszonyatosan sok időt vesz el a mindennapokból. Az persze jó dolog a XXI. században, ha egy művész is ért a marketinghez, mert csak a hangszeres tudás manapság nem elegendő! Sajnos változnak az idők és tudomásul kell vennünk.

- Van konkrét kötődésed zenekarhoz, vagy Zádory Édua „csak” hegedűvirtuóz-előadóművész, akit koncertre hívnak és kap magához egy zenekart is...

- Van egy kamarazenekar, melyben már régen játszom, ez nekem olyasféle, mint egy fix állás. De mint tuttista nem tudnék beülni egy nagy zenekarba, szerintem az lenne a halálom!

- Zenét is szerzel, vagy csak hangszerista vagy?

- Hát én sajnos nem tartozom azok nagy művészek közé, akik többféle dologhoz is értettek - talán még egy kettőt kivéve máig is értenek- a saját hangszerükön kívül. Mostanság szakbarbárok lettünk és specializálódtunk egy-egy területre. Ezen persze néha nem is csodálkozom, hiszen annyira megnőtt a technikai színvonal és a technikai vívmányokkal lásd CD lemez... annyira törekedni kell a perfekcióra, hogy sýnos nem marad másra energia... kár, mert egy zenész így sokkal kevesebbet lát és tapasztal meg a „nagy egészből”. Biztos vagyok benne, ha karmester is lennék, részben máshogy interpretálnám a műveket...

- Valaki nagyon szépen játszik, becserkészi a világot, meghajol a színpadokon...és ennyi? Aztán ez így megy éveken keresztül, közben persze érik, mint a gyümölcs...meddig? Vannak ennek a művészetnek olyan csúcspontjai, amit hiába hódítasz meg nincs feljebb?

- Szerintem ez a legszebb ezen a pályán, hogy soha nem érzük el a tudás fájának a csúcspontját. Karrierben talán lehetséges, de ez nem tükrözheti a tudást, hiszen egy kevésbé jó terméket is el lehet kútnőn adni, ha jó a marketingje. Mindig van feljebb, de nem lehet látni a csúcspontot és ez a húzó erő számomra.

- Ki volt az a „ Nagy Ember” akinek játszottál pályád során...és ki volt az a hasonszórú kaliber, csak a művészvilágból, aki elismerően vállon veregetett?

- Sir Yehudi Menuhinnek játszottam 16 évesen, ez volt fiatal korom legnagyobb élménye. A másik pedig Heinrich Schiff csellista és karmester a mecénásom, számomra intézett levelében ezt írja:

„ aber daß ich ein besonderer Fan von Frau Zádory bin, weißt du eh schon..“

- Lovagolok itt Mehuninon, de bocsásd meg nekem, hiszen akkor került látókörömbe, amikor 1971-ben az ő kezdeményezésére szervezte George Harisson a Banglades koncertet a Medisonban. Neked milyen, azaz van-e kapcsolatot a nemzetközi posztár világ bárkijével?

- Nem, nincsen...

- Apro pó...kaptál már valamilyen elismerést?

- Még nem.

- Térjünk egy kicsit megint haza... a Pécsi koncertre...gyakran játszol itthon vidéki városokban?

- Nem annyiszor, amennyiszer én szeretnék. Sajnos erre a magyar piacra is be kellene törni és talán a magyar trióm segítségemre lesz ebben.

- Kezdetben említettem Csúri Lajos alias Edwin Martont a sztárolt hazai hegedűművészt...vele van konkrét kapcsolatod?

- Nem, nincsen kapcsolatom Martonnal, de azt hiszem nem is vágyom különösebben rá...

- Ki volt az a nemzetközileg is elismert sztár, akivel már koncerteztél?

- A legnagyobb élményem az Anne Sophie Mutterrel volt, (többek között ő volt régebben az egyik példaképem) mikor velünk játszott egy privát koncerten egy kamarazenekarral... Sajnos én csak a tuttiban játszottam de így is egy nagy élmény volt egy ilyen nagy sztárral együtt fellépni.

- Szeretted ezt a „hegedűt a hónom alá” és hódítsuk meg a koncerttermeket...meg a közönséget?

- Hogy fején találtad a szöveget...

- Apro pó... vannak tanítványaid? Talán már van felfedeztetted is?

- Erre még nem jutott időm...habár van egy szegedi volt kollégám, aki időnként felkeres, ha otthon járok, hogy hallgassam meg.

- Ha húsz év múlva – na jó, lehet, hogy már nem én – feltesznek hasonló kérdéseket, szerinted hasonló válaszokat is adsz, vagy Zádory Édua szárnyal, szárnyalhat még magasabbra is?

- Hát nagyon remélem. Ha nem így lenne, akkor már ma is elkészönhetnék...

- Ha egy jó tündér teljesítené három kívánságodat, mi lenne az sorrendben?

- Én már eggyel is elégedett lennék...

- Mégpedig?

- Jó lenne, ha anyukám is ott ülhetne a koncertjeimen...

Posztobányi László

Írta:: Szerk Dátum: 2008. május 13. kedd, 09:05

Kapcsolódó rovatok

Das Adagio als Botschaft

Vielseitiger Terminus bei der „styriarte“ neu definiert.

GRAZ. Keine andere der Tempo-bezeichnungen hätte treffender über dem styriarte-Kammerkonzert im Planetensaal des Schlosses Eggenberg stehen können, als „Adagio“. Ein vielseitig verwendbarer Terminus, der, allerdings häufig falsch verstanden, in dieser Matinee neu definiert wurde. Edua Amarilla Zdory (Violine), Rudolf Leopold (Violoncello) und Teresa Turner-Jones (Klavier) hatten ein durchaus konventionelles, klassisches Programm ausgewählt, um es als Botschafter des Adagios für sich einzunehmen.

Joseph Haydns Klaviertrio in d-Moll quoll von infantiler Freude an Lebhaftigkeit geradezu über, während Franz Schu-

berts spätes „Notturmo“, anfangs behutsam erschlossen, nach und nach zu Emphase fand, welche fernab einer Pseudoromantik anzusiedeln war. Schließlich, der alles krönende Beschluss: Beethovens „Geistertrio“. Dargestellt als Manifest der „holden Kunst“ des gegenseitigen Verständnisses, wofür die drei Musiker miteinander und der Musik zu einem Ganzen verschmolzen. Die styriarte plant mit dieser kleinen, sensiblen Serie eine neue „Tempi-Kunde“. Das „Largo“ folgt heute, das „Presto“ am 22. Juli.

CLEMENS ANTON KLUG

Hörfunkübertragung: Montag, 2. August, 10.05 Uhr, Ö1 Konzert am 18. Juli 2004

Le Quotidien
Jeudi 30 octobre 2008

CULTURE

L'Octobre musical

Edua Zadory / Raluca Stirbat

Un duo de charme

Comme précédées d'une sorte de magnétisme, les deux jeunes musiciennes Edua Amarilla Zadory au violon et Raluca Stirbat au piano, ont réuni un grand public sensible à l'ambiance de l'Acropolium. Calme et discipliné.

Les deux jeunes talents qui ont tout de même une appréciable carrière de solistes ont littéralement magnétisé le public.

En première partie, elles ont joué comme un dialogue entre confidentes la sonate pour violon et piano en cet op mineur 30-2 de Beethoven, captant l'attention, tout en concentration: Zadory au violon, blonde dans sa robe violet clair en satin joue avec passion, se pliant au mouvement, elle déploie des gestes tantôt courts tantôt amples, elle plie les genoux, se hisse de côté suivant le mouvement, sa campagne Stirbat pousse les pédales, joue de la tête, le public vole déjà dans les cieux romantiques.

De Beethoven, le duo attaque le Rondo brillant en si mineur de Schubert l'enchanteur. Là, on est en pleine atmosphère céleste, la langue de l'âme immortelle qui respire du violon, du

piano, de la gestuelle.

La violoniste est dans la passion, les yeux fermés, les mains accrochées à l'archet dont une des cordes casse, qu'importe! Les mouvements montent lents, chutent longs, le violon entame la phrase, le piano répond, tout communique dans la solennité. Le silence fait le reste. Le public devine sans difficulté qu'il y a des paroles derrière, «Schubert est le maître incontesté du lied (chant populaire d'amour)».

Après ce Rondo Brillant, brillamment exécuté, les deux artistes se penchent sur une sélection de chants sans paroles de Mendelsson-Bartholdy, on est encore dans un répertoire allemand romantique, cinq mouvements émotifs, joués avec aisance et entrain, Edua Zadory au violon est encore dans les nues de sa passion, elle vit dans sa bulle, dans sa musique. On frémit tant elle fait communiquer les phrases et les mou-

• **Edua Amarilla**

vements. Et pause.

Après ces chants sans paroles de Mendelsson, le duo change de registre et invite le compositeur norvégien Edvard Grieg (1843-1907), dont il interprète la sonate pour violon et piano en ut mineur op.45 un morceau mélodique, volontairement poétique, lent, illustratif. Les quelques 400 spectateurs sont manifestement séduits, ils applaudissent à tout rompre. Zadory et Stirbat, sur son insistance, reviennent bisser avec un extrait d'une suite de Christian Sinding. Rideau!

Hamma HANNACHI

con la Sinfónica Nacional en TN

Este año fue realizado a beneficio de la obra social que ejecuta el despacho de la Primera Dama. La doctora agradeció la distinción

POR DIOMELO MARTINEZ
Especial para Hoy/Alegria

Con la participación de la Orquesta Sinfónica Nacional, el Cuerpo Consular acreditado en la República Dominicana ofreció su concierto de gala anual en la sala principal del Teatro Nacional Eduardo Brito.

El concierto, que ya se ha convertido en una tradición, estuvo amenizado por la Sinfónica Nacional, dirigida por Alvaro Manzano. En el mismo estuvieron representantes de los diferentes cuerpos diplomáticos acreditados en el país, así como parte de la dirección general del Teatro, de la Fundación Sinfonía y diferentes personalidades del mundo clásico.

Wilhelm Brouwer, decano del Cuerpo Consular, calificó el concierto como un evento de gran valor cultural.

"Los conciertos de gala del Cuerpo Consular, celebrados cada año, significan para nosotros eventos de gran valía cultural, y su finalidad es beneficiar a una institución meritoria del área social".

Brouwer dijo que esta actividad se inscribe dentro del programa de

Edua Amarilla Zádory fue la violinista solista.

educación y cultura que desarrolla la entidad, como forma de apoyar e impulsar acciones que logren el desarrollo integral de la sociedad dominicana.

La Primera Dama dijo sentirse identificada con organismos como el Cuerpo Consular acreditado en el país, que ha hecho de la cultura y la educación parte de su programa de ejecución que influye de forma positiva a amplios sectores sociales en condiciones vulnerables. Cedeño de Fernández agradeció el gesto de que los beneficios del concierto sean dedicados a las obras de bien social que realiza.

El Despacho de la Primera Dama es la primera institución estatal en recibir el respaldo de esta tradicional iniciativa cultural.

DEL CONCIERTO

A las 8:30 de la noche se corrieron las cortinas y la Orquesta Sinfónica Nacional, dirigida por Alvaro Manzano, entonó las notas de la ópera "Tancredi", del compositor italiano Giochino Rossini. Acto seguido, batuta en manos, Manzano, ordenó la Obertura de la ópera "La scala di seta", también de Rossini; para terminar esa primera parte del concierto con "Il viaggio a Reims", del mencionado autor.

La segunda parte del programa estuvo matizada por la participación de Edua Amarilla Zádory, violinista húngara, que impactó al público por la maestría y destreza de su interpretación.

La violinista ejecutó Las Cuatro Estaciones Opus VIII, de Antonio

Vivaldi. Se trata de una pieza que posee tres movimientos (rápido-lento-rápido), ritmo fulgurante y brillantes pasajes para el solista.

Fue Vivaldi quien estableció la forma concierto como estándar instrumental, donde un solista, en este caso el violín, se contrapone al conjunto orquestal, creando un efecto dramático.

El cierre fue espectacular, al completarse Las Cuatro Estaciones Opus VIII: primera, verano, otoño e invierno, con la participación especial de Zádory como violinista destacada.

Con broche de oro el concierto de gala del Cuerpo Consular brindó la oportunidad al público de disfrutar una noche de piezas de gran dominio orquestal.

En Llao-Llao

Brillante inauguración de una semana musical

Buena aceptación, a pesar de los Pumas

Por Juan Carlos Montero

Para LA NACION

BARILOCHE.— En coincidencia con la celebración de sus 15 temporadas, el primer concierto del ciclo de este año fue recibido por una numerosa concurrencia que colmó el salón Llao-Llao. El directivo Martín Nijenson hizo la presentación con un ajustado recuerdo de las ediciones anteriores, rindió homenaje a Abel López Iturbe por lo que significó para la consolidación del proyecto y Nelson Castro se encargó de los comentarios previos a la actuación.

Luego se recibió con un caluroso aplauso a los integrantes de la joven Orquesta Sinfónica del Neuquén; al trío de solistas conformado por Paula Peluso (piano), Claudio Baraviera (violonchelo) y Rafael Gintoli (violín), y al director Andrés Tolcachir, responsables de ofrecer el Triple Concierto de Beethoven, una obra que si bien aparece opacada por los cinco conciertos para piano, algunas de las sinfonías y básicamente el corpus de su creación referido a la música de cámara y sonatas para piano, es atractiva para el lucimiento de los intérpretes.

Desde el punto de vista musical, la versión dejó escuchar el carácter intimista del primer movimiento, la inspirada línea melódica de una verdadera romanza dedicada, en especial, al violonchelo en el segundo, y todo el empuje del rondó final con su carácter a la polaca en cuanto a su dinámica, aspectos que fueron muy bien logrados, en especial por el organismo orquestal, al que se escuchó con una calidad superior en relación con su anterior actuación en este festival.

Y esta apreciación se vio confirmada en la segunda obra, cuando la orquesta cumplió muy buena labor con la entrega de la célebre y vibrante Quinta Sinfonía de Tchaikovsky, ideal para el lucimiento de los solistas de

instrumentinos y de trompa, todos ellos con pasajes muy comprometidos y de gran inspiración. Como el director ofreció una versión bien a la rusa y ampulosa en la sonoridad general, la fila de bronces y el timbal se escucharon en un primer plano.

Fue atractivo y hasta dramático el duelo que se produjo con motivo de la coincidencia del recital ofrecido por el dúo conformado por la violinista húngara Edna Zádory y la pianista argentina Fernanda Morello casi en forma simultánea con la transmisión en directo del partido de los Pumas. Sin embargo, el auditorio para el recital estuvo colmado y las jóvenes artistas desarrollaron su programa con toda normalidad, luego de escucharse la palabra del pianista y musicógrafo Antonio

Fornaro, que explicó las obras del programa iniciado con una bella versión de la *Primavera* de Beethoven, esa hermosa composición que comienza con una encantadora melodía algo bucólica y delicada, que fue cantada por las hermosas

damas, con sutil transparencia y refinamiento. Es que Zádory y Morello dejaron escuchar buenos recursos en el dominio de sus respectivos instrumentos y atinado criterio.

Y por fin llegó la noche de una poco frecuente jerarquía musical cuando el cuarteto de cuerdas *Vivace*, con el pianista Iván Rutkauskas, concretó dos versiones memorables de los Quintetos con piano de Schumann y Shostakovich. Es que la agrupación, conformada por Roberto Rutkauskas y María Javiera González (violines), Carolina Folger (viola) y Nicola Rossi (violonchelo), es un conjunto que desde su creación, en 2001, trabaja como una unidad artística y espiritual que prepara las obras buscando su contenido profundo y una calidad de sonido y de ajuste perfectos. De ahí que su futuro haya de ser el de una agrupación de nivel y reconocimiento mundial.

Vivace, con Rutkauskas

Un duo femenino

SAN CARLOS DE BARILOCHE – La violinista austríaca Edua Zadory, junto a la pianista argentina Fernanda Morello, ofrecieron ayer el primero de los conciertos gratuitos de la XV Semana Musical en el hotel Llao Llao.

La fusión de los artistas argentinos y extranjeros es un condimento clásico del ciclo y esta vez las encargadas de musicalizar el mediodía interpretaron obras de Ludwig van Beethoven, Robert Schumann y Johannes Brahms. (AB)

vientos, particularmente, fueron saludados por una larga ovación. Así el bis llegó sin muchos ruegos, la Rapsodia Húngara N° 5 de Brahms.

En la primera parte de la noche, el Triple concierto para piano, cello, violín y orquesta de Beethoven dejó a la audiencia con las ganas de que los solistas Paula Peluso, Claudio Baraviera y Rafael Gintoli, respectivamente, no se fuesen; por eso, aun a costa de transgredir los apretados tiempos que habitualmente manejan los organizadores, los tres artistas entregaron como bis "Verano Porteño", de Piazzolla, antes de retirarse en medio de aplausos y muestras de simpatía.

Fue el mismo programa con que la orquesta despidió exitosamente el ciclo 2007 de Armonicus en la ciudad de Neuquén. Por fortuna para los barilochenses, la Quinta Sinfonía de Tchaicovsky, fue reiterada ayer en la iglesia Catedral, a cambio solo de un alimento no perece-

gratuito del mediodía en el Llao Llao. Interpretarán Danzas Alemanas de Joseph Haydn; Geografía Musical, de George Teleman; Trios Souvenirs D'un Lieu Cher, de Tchaikovsky; Trames, de Jost Meyer y Variaciones sobre un Tema Original Op. 15, de Wieniawski.

Luego a la noche, desde las 21, la gran cena concierto, con un cuarteto vocal y piano a cuatro manos. Alicia Belleville (piano), Hernán Iturralde (barítono), Osvaldo Ledesma (tenor), Elisabeth Canis (mezzosoprano), Diana Schneider (piano) y Graciela Oddone (soprano) interpretarán un variado repertorio que incluye temas de Indianas, de Carlos Guastavino y una Vidala, de Carlos López Buchardo, hasta Valses de Amor Op. 52, de Johannes Brahms; fragmentos de "Porgy And Bess", de George Gershwin; de "Cosí Fan Tutte", de Mozart; y piezas de Rossini, Leo Delibes, Georges Bizet, Johann Strauss y Henry Duparc.

OTTOBRE MUSICALE 2008 (2)

Cronach e Musicali di Daniele Passalacqua

Sabato 25 ottobre era la volta dell'Austria che presentava il duo composto da Edua Amarilla Zadory, violinista, e Raluca Stirbat, pianista, in un programma prettamente romantico, su cui purtroppo gli organizzatori avevano ommesso di distribuire la benché minima documentazione. Cio' è molto spiacevole poiché vengono a mancare indicazioni che possono essere preziose.

La violinista Edua Amarilla Zadory e la pianista Raluca Stirbat (*)

E' dunque oralmente che Edua Amarilla Zadory ha indicato i brani da eseguire, aprendo il concerto con la "Sonata in do min. N° 7 op.30" di Ludwig van Beethoven, composta nel 1802, inquadrata da due altre sonate, la N°6 in la magg. E la N°8 in sol magg., e fra esse la meno accattivante. Le due artiste ne hanno dato un'interpretazione piacevole, ben costruita.

Del "Rondo" brillante in si min. Op.70 D.895" del 1826 di Franz Schubert che seguiva hanno sottolineato l'impulso ritmico ed il perfetto equilibrio fra violino e pianoforte, il carattere intensamente drammatico del prologo "andante", brutalmente interrotto dalla velocità scatenata del tema e del ritornello, per poi cantare il dolce motivo quasi liederistico che conduce alla tenerezza luminosa conclusiva.

Scopro i "Lieder ohne worte" di Mendelssohn nella versione per violino e pianoforte realizzata da Heinrich Hermann, di cui ignoravo persino l'esistenza; conosco invece la versione originaria per pianoforte solo ma non in modo sufficientemente approfondito per poter fare

un paragone. Ho dunque ascoltato attentamente, apprezzando il dialogo fra violino e pianoforte, o come a tratti quest'ultimo appoggia in modo deciso il canto del violino, ho provato piacere nel farlo.

Le due giovani soliste concludevano il loro concerto con la "Sonata in do min. op.45 N°3" di Edvard Grieg, di cui hanno valorizzato la forma classica ed il carattere drammatico, in cui la malinconia traspare di continuo. Il tragico primo tempo "Allegro molto ed appassionato" è stato seguito dalla bellissima melodia del secondo tempo "Allegretto espressivo alla Romanza" annunciata al pianoforte da Raluca Stirbat e ripresa con estrema delicatezza al violino da Edua Amarilla Zadory; il terzo tempo, "Allegro animato", pieno di energia, ha consentito alle due soliste di sviluppare con grinta le sorprendenti modulazioni per raggiungere in modo deciso ed intenso l'inno trionfale che chiude questa sonata.

Era questo il coronamento di una bella serata musicale.

Domenica 26 ottobre eravamo stati invitati dall'Ambasciata della Svizzera ad assistere ad un concerto del "Contemp Arabic Jazz Ensemble" che considero essere stato del tutto fuori tema e per nulla in armonia con quello che a parer mio dovrebbe essere lo spirito e la sostanza dell' "Ottobre Musicale". Ma questo è il mio parere, che non sembra essere pienamente condiviso, eppure salvaguardare "spirito e sostanza" dovrebbe essere lo scopo, direi di più, la missione degli organizzatori e degli sponsors..... l' "Ottobre Musicale" è ormai divenuto estremamente importante nel panorama musicale di Tunisi ed è fonte spesso di grandi soddisfazioni e di prezioso arricchimento culturale per gli appassionati che lo seguono assiduamente.

Ci era dunque presentato il "Stephan Athanas Group", ovvero "Contemp Arabic Jazz Ensemble", creato nel 1996, composto da musicisti(e) tunisini(e), francesi e svizzeri, il cui scopo è mescolare, interpretare e confrontare la musica araba, il jazz ed influenze della musica con-

temporanea (copio testualmente quanto figura sul volantino distribuitoci).

L'intento è senza dubbio lodevole ma a parer mio il risultato è fin troppo eteroclito e non lo ho apprezzato ne sopportato per tutta la durata del concerto, malgrado l'estrema bravura di alcuni musicisti, fra i quali spiccano un ottimo sassofonista tenore e due favolosi solisti, un tunisino suonatore di naï (flauto di bambù) ed un francese sbalorditivo percussionista.

Lunedì 27 ottobre l'Ambasciata dell'Ungheria presentava il duo Ditta Rohman, violoncellista, ed Emese Mall, pianista, di cui sorprende un po' le scelte del programma.

Il Duo ungherese Ditta Rohmann e Emese Mall (*)

Esse proponevano in apertura le "Variazioni in mi bemolle magg. sul tema del Flauto Magico: Bei Männern welche Liebe fühlen" di Ludwig van Beethoven, opera ovviamente ben costruita ma di un interesse assai limitato, se non quello di valorizzare le doti di chi le interpreta.

Ben diversa da quella per violino, la "Sonata in re minore" di Claude Debussy è anch'essa di un'interesse piuttosto ridotto con un primo tempo "Prologo" declamatorio ed i due tempi successivi telescopati, con il soffio corto.

La "Rapsodia Sz 88" di Bela Bartok ha maggior carattere e le due soliste hanno valorizzato slanci e ritmi tanto caratteristici dell'autore.

Delle pagine di Jean Sibelius che seguivano non trovo traccia nel catalogo delle sue opere. Saranno forse delle

A pszichiátriai betegek életkörülményeinek
javításáért

District 1911

Alapítva 2007

**Zádory Édua
Amarilla
Hegedűművész
koncertje**

**Zongorán kísér:
Raluca Stirbat**

**A Városi Filmszínházban
2008.október 8-án
18 órakor**

Szervező:

Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Pszichiátriai és Fogyatékos
Betegek Otthona

Belépés díjtalan, jegyek igényelhetők:
Nográdi Krisztina tel.:06-30-8240-396

A rendezvény fővédnöke: Bányai Gábor a Bács-Kiskun Megyei
Községi Elnöke

Fő támogató: ROTARY CLUB Kiskunhalas

CICLO DE CONCIERTOS INTERNACIONALES
VIVALDI. LAS 4 ESTACIONES

28
set
20.30 hs

Violín

Édúea Zádory
(Austria)

con el auspicio de =

Embajada de Austria
Buenos Aires

Ensamble De Cuerdas de La Orquesta Sinfónica "Ciudad De Buenos Aires"
Dirección artística y musical: Enrique Roel

centro cultural
;Borges

SPSA
CONSULTORA
SERVICIO - ASISTENCIA - ENTREVISTA

vital
su vida está primero

Temporada 20
Auditorio Astor Piazzola

Viamonte esq. San Martín (nuevo bajo)

Informes: 5 555-...

Sonnet to a living violin
To Édua Zádory

When beauty shines through colours on your skin,
And all your pores like blossoms open up,
The melodies of passion grow within:
Your nakedness reveals a treasure map;
The sea of emeralds your eyes provide,
Awakes me in the most profound desire:
The fantasy of a colourful night ride,
Among your curvy f-holes I admire;
To embrace your ribs while playing on your bridge,
Your fingerboard caressing (and your scroll);
The softness of your tailpiece, like a preach,
Resounding in my ears like a warm roll;
Oh, captivating violin who lives!
I bow to you; you are changing my beliefs!

Juan Manuel Abras
17 December 2008

T.C KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI
Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürlüğü
Mersin Devlet Opera ve Balesi Müdürlüğü
Direction de l'Opéra National de MERSIN

20.04.2009

La violoniste Edua Amarilla ZADORY, nous a séduit par son jeu de virtuose émérite, d'une fulgurance rythmique alternée avec une palette sonore d'une sensibilité et d'une profondeur subtiles.
Son interprétation nous a révélé une artiste de grand talent qui devrait tenir sa place dans l'arène internationale.

Selman ADA
pianiste, compositeur, chef d'orchestre
Directeur de l'Opéra National de Mersin (Turquie)

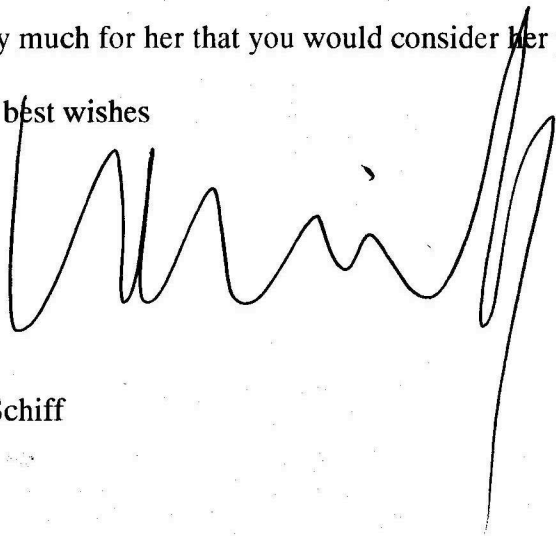
Dear Sirs,

I know Edua Zadory as a chamber musician, soloist and ensemble member since many years and can say very happily that I don't know many other musicians of her quality, enthusiasm and ability to collaborate.

I am sure that every festival or group of musicians would be extremely happy to have her to make music together.

I wish very much for her that you would consider her participation.

With very best wishes

A handwritten signature in black ink, consisting of a series of connected loops and a long vertical stroke extending downwards from the right side.

Heinrich Schiff